

Vad vi kan ge

"Vi är här för att hjälpa till att rengöra dammarna", sa fröken Nikki.

Aliya Jakeman
(Baserad på en verklig händelse)

Det här hände i USA.

"Är vi framme snart?" Aliya kliade sig på benet där en mygga hade bitit henne. De hade vandrat över lavastenar så länge! Aliya började bli trött.

"Nästan", sa hennes lärare, fröken Nikki. "Och lita på mig när jag säger att det kommer att vara värt det."

Aliya var inte så säker på det. De var på skolresa till Kīholo, ett naturreservat på den stora ön Hawaii. Aliya var glad över att få lära sig om djuren och växterna på deras ö, men hon kände sig nervös. Hon var ny på ön och kände inte så många än. Alla de andra barnen var äldre och de skrattade tillsammans under hela vandringen. Aliya gick tyst bredvid dem. Hon ville få en vän, men hon visste inte hur.

Till slut kom de fram till viken. När de gick över en sandig kulle kunde de se fiskdammarna.

"Välkomna till Kīholo", sa fröken Nikki.

Aliya såg sig omkring. Det var vackert här! Hennes lärare hade rätt – vandringen hade varit värd besväret.

Under de följande timmarna fick Aliya och hennes klasskamrater lära sig allt om reservatet. Aliya gillade att se fisken simma i vattnet.

"Fiskdammarna gjordes så att en del fiskar kan fångas och tas från dammen medan andra får stannat kvar och växa sig stora och starka. På så sätt förblir allt i balans och det finns alltid tillräckligt med fisk", förklarade fröken Nikki.

Efter lunchen ropade fröken Nikki på barnen att de skulle komma till en av de större dammarna. "Okej, allihop, ta på er ett par handskar. Vi är här för att hjälpa till att rengöra dammarna."

"Måste vi göra det?" frågade en av Aliyas klasskamrater.

"Ja! En anledning till att vi besöker Kīholo är att vi ska arbeta tillsammans för att hålla det rent. Det handlar om vad vi kan ge", sa fröken Nikki.

Aliya var glad över att få hjälpa till. Hon tog på sig ett par handskar och började plocka upp skräp och trädgrenar från området kring dammen.

En av hennes klasskamrater gick fram till henne. Aliya hade aldrig pratat med henne förut. Hon hade på sig en rosa t-shirt.

Aliya kände hur hennes hjärta slog snabbt. Hon ville säga hej, men hon var rädd. Tänk om flickan tyckte att hon var konstig.

Sedan tänkte Aliya på vad fröken Nikki hade sagt. *Det handlar om vad vi kan ge.* Hon drog ett djupt andetag och log. "Hej", sa hon. "Jag gillar din t-shirt."

Flickan log. "Tack! Jag heter Zoe."

"Jag heter Aliya."

Flickorna tillbringade resten av dagen med att prata och skratta medan de plockade upp bitar av plast och papper som lämnats kvar i dammarna. Ju

mer Aliya lärde känna Zoe, desto gladare blev hon. Zoe var så snäll.

I slutet av dagen gjorde läraren upp en eld för barnen att sitta runt. Aliyas muskler var ömma efter att ha städad vid dammarna.

"Aliya, kom hit. Du måste se det här!" Zoe sprang mot henne och viftade med armarna för att Aliya skulle följa efter henne. Aliya följde efter Zoe till en bro som gick över dammarna.

Under bron satt en stor sköldpadda i det klara vattnet. Mindre sköldpaddor simmade förbi.

Aliya log. De var så fina! Hon och Zoe stod på bron, sida vid sida, och Aliya kände sig fridfull. Det hade varit svårt att städa runt dammarna, men nu kunde de här djuren fortsätta leva tryggt i sitt hem.

Aliya tittade på Zoe. Hon hade en ny vän nu också, bara för att hon hade varit modig nog att säga hej. Aliya bad en liten bön i hjärtat. *Tack, himmelske Fader, för den här vackra världen och för min nya vän. Tack för att du hjälpte mig fokusera på det jag kunde ge.* ●